

BOH JE NA TVOJEJ STRANE

List Rímskym 8, 31 – 39:

Čo k tomu dodať? Ak je Boh za nás, kto je proti nám? Ako by nám ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal ho za nás všetkých, nedaroval s ním všetko? Kto bude žalovať na Božích vyvolených? Je to Boh, ktorý ospravedľňuje. Kto ich odsúdi? Je to Ježiš Kristus, ktorý zomrel, ba čo viac, bol vzkriesený z mŕtvych, je po Božej pravici a prihovára sa za nás. Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Súženie alebo úzkosť, prenasledovanie alebo hlad, nahota, nebezpečenstvo alebo meč? [...] Toto všetko však víťazne prekonávame skrze toho, ktorý si nás zamiloval. Som totiž presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomné, ani budúce veci, ani mocnosti, 39 ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.

„Bohu, ktorý vás drží nad priepasťou pekla tak, ako niekto drží pavúka alebo nejaký odporný hmyz nad

ohňom, sa hnusíte a strašne ho popudzujete: Jeho hnev namierený proti vám planie ako oheň. Hľadá na vás ako

na tých, ktorí nie sú hodní ničoho iného, než aby boli vrhnutí do ohňa. Jeho zrak je príliš svätý na to, aby sa na

vás pozeral – v Jeho očiach ste desaťtisíckrát odpornejší než ten najhnusnejší jedovatý had v tých našich.“

Toto sú slová z jednej z najznámejších kázni, ktorá zaznela na americkom kontinente. Kázeň nesie názov „Hriešnici v rukách nazlosteného Boha“ a kázal ju v 18. storočí puritánsky kazateľ Jonathan Edwards. A neviem ako vy, ale tento obraz mi nejak nesedí do obrazu Boha, ktorého zjavuje Kristus – Boha, ktorý je svetlo a v ktorom niet tmy; Boha, ktorý dáva dážď padať aj na spravodlivých aj na nespravodlivých; Boha, ktorý, ako hovorí evanjelista Ján, TAK miloval svet – nie nejaký idealizovaný svet, ale svet, ktorý je v evanjeliu podľa Jána prezentovaný ako ten zlý, hriešny, ako nepriateľ Boha – tento svet Boh TAK miloval, že svojho jednorodeného Syna dal nie aby odsúdil svet, ale aby mohol byť skrze Syna spasený. Boha, ktorého Ježiš zjavuje ako Otca. Samozrejme, niekedy aj nahnevaného Otca – veď keď sa pozrieme vôkol seba na nespravodlivosť, násilie, týranie, zneužívanie, vojny, bol by Boh skutočne milujúcim a dobrým, ak by nebol aj nahneváný na spôsoby, akými si ľudia, Jeho deti, ubližujú?

No i vtedy, keď hovorí o hneve, primárny obraz, ktorý Ježiš používa na Boha je Otec, milujúci Otec. A teraz si skúste predstaviť, že by niekto hovoril o svojom otcovi nasledovne: „Otcovi sa hnusím akoby som bol pavúk či nejaký odporný hmyz a strašne ho popudzujem: Jeho hnev namierený proti mne planie ako oheň. Hľadá na mňa ako na toho, ktorý nie je hodný ničoho iného, než aby som boli vrhnutý do ohňa. Jeho zrak je príliš svätý na to, aby sa na mňa pozeral – v Jeho očiach som desaťtisíckrát odpornejší než ten najhnusnejší jedovatý had v tých mojich.“ Povedali by sme, že ten otec je milujúci? Alebo by sme skôr gúgli telefónne číslo na „sociálku“?

No i keď vyznávame a veríme, že Boh je Otec, že Boh je láska, predsa len sa môže v našom srdci prebúdať taký hlas – čo ak Boh nie je taký dobrý? Čo ak Boh Jonathana Edwardsa je bližší tej realite? Čo ak sa Boh nemôže dočkať, kedy urobím nejakú chybu, hriech, aby mohol vyliť na mňa celú svoju zúrivosť? A pri tom to nemusia byť nejaké racionálne, alebo jasne formulované myšlienky, ale skôr taký tichý, desivý pocit: Čo ak ma

Boh vlastne nenávidí? Čo ak je Boh proti mne?

A do týchto našich pochybností a úzkostí o Božom srdci nám na začiatku nového semestra prehovára apoštol Pavel. Povoláva nás k tomu, aby sme nachádzali útechu a istotu v skutočnosti, že sa Kristus za nás prihovára u Boha Otca. Čo to pre nás ale znamená?

V prvom rade,

Kristovo prihováranie, jeho orodovanie u Boha Otca, nás uisťuje o tom, že Boh je pre nás. On je pre nás. V Ježišovi spoznávame, že Boh je na našej strane.

Ako napísal náš reformátor Dr. Martin Luther: „Keby som mal namaľovať Boha, zobrazil by som ho tak, aby v samotnej hĺbke jeho božskej podstaty nebolo nič iné ako oheň a vášeň, ktorá sa nazýva láska k ľuďom. Láska je teda práve to, čo nie je ani ľudské, ani anjelské, ale božské, ba dokonca Boh samotný.“ Ako vieme, že Boh je na našej strane? Lebo ten, čo sa za nás prihovára nám to raz a navždy dokázal svojimi ranami v rukách a nohách, svojim zbičovaným chrbtom a doráňanou hlavou. „Kto nás odsúdi?“

spytuje sa apoštol Pavel v dnešnom kázňovom texte. „Je to Ježiš Kristus, ktorý zomrel, ba čo viac, bol vzkriesený z mŕtvych, je po Božej pravici a prihovára sa za nás.“

Kto nás odlúči od Božej lásky, keď ten, ktorý sa za nás prihovára, pozdvihuje k Otcovi ruky, ktoré prepichli klince nášho hriechu?

Ako hovorí autor listu Židom: „Kristus ... (vošiel) do samého neba, aby sa teraz zjavil pred Bohom ako náš zástanca.“ (Žid 9, 24) Náš zástanca.

Kristus nie je nejaký vzdialený právnik, advokát, ktorý by nemal k nám nejaký citový vzťah. Kristus je náš zástanca! On bytostne pozná, čím si prechádzaš, milá sestra, milý brat.

Ďalej nás o tom uisťuje aj autor listu Židom: „Ved' nemáme Veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami, ale (máme Veľkňaza), podobne pokúšaného vo všetkom, (ale) bez hriechu.“ (Žid 4, 15)

V Kristovi spoznávame Boha, ktorý s nami spolucíti, spolutrpí,

prežíva našu bolesť, náš strach, našu úzkosť, našu slabosť, a zaslubuje nám svoju uzdravujúcu prítomnosť.

Zaslubuje nám, že je tu pre nás. A keďže sú Syn a Otec jedno (J 10, 30) a Syn nám dokonale zjavuje Otcovo srdce, skrze Krista môžeme mať istotu, že Boh nás nielen toleruje, nielen znáša, ale nás hlboko, vrúcne, široko, nehynúce, nekonečne miluje.

Ako hovorí škótsky autor George MacDonald: „Boh je vždy na našej strane. Dokonca aj keď musí byť proti nám, aj tak je na našej strane.“ Boh je pre nás, na našej strane. Dokonca aj Jeho hnev je prejavom Jeho vášnivej lásky. A práve preto môžeme, ako dokončuje list Židom, pristúpiť „s dôverou ku trónu milosti, aby sme prijali milosrdenstvo a naši milosť na pomoc v pravý čas.“ (Žid 4, 16)

Po druhé, Kristovo prihováranie sa za nás nám dáva istotu Božieho odpustenia a Jeho milosti. Ján vo svojom prvom liste píše „Deti moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili. Ale ak niekto zhreší, máme obhajcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého. On je obeťou

zmierenia za naše hriechy, a nielen za naše, ale aj za hriechy celého sveta.“ (1J 2, 1-2) Počuli ste to pomenovanie? Obhajca u Otca. Máme obhajcu u Otca. Máme toho, ktorý sa nás zastáva, obhajuje nás, ospravedľňuje, ochraňuje svojou vlastnou spravodlivosťou. Kristus sa modlí za hriešnikov! Aká dobrá správa!

Tak ako si zastal medzi ženou cudzoložnicou a rozhnevaným davom s kameňmi v rukách, tak sa zastáva aj nás, obhajuje nás a vyhlasuje: „Dieťa moje, kde sú? Nikto ťa neodsúdil? ... Ani ja ťa neodsudzujem, choď a odteraz viac nehreš.“ (J 8, 10 – 11)

Ježišovo orodovanie nás uisťuje, že naše volanie po odpustení sa nestretne s Božím „možno.“ „Možno ti odpustím, možno nie.“

To, že sa Kristus za nás modlí je našou istotou, že čoby sme sa aj sedem razy cez deň previnili proti Bohu a sedem krát sa vrátili k nemu a volali „Kajám sa!“, tak Boh nám odpustí. (L 17, 4)

Bodka. Amen. Nebo je modré, 2 a 2 sú 4 a Boh odpúšťa kajúcemu srdcu – a

to aj keď je naše pokánie nedokonalé. Kristova milosť je silnejšia a zakrýva svojim odpustením aj to naše nedokonalé pokánie.

A tretie zasľúbenie, ktoré nám Boh daruje skrze Kristovo orodovanie, je zasľúbenie spásy. A keď poviem „spása,“ nemyslím tým len nejaký lístok z pekla. Kristus nás neprišiel zachrániť len z dôsledkov nášho hriechu, ale prišiel nás vyslobodiť a vyliečiť z koreňu všetkých problémov – z hriechu, zo zla samotného. „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.“ (J 1, 29). Niekedy mám pocit, že v cirkvi prezentujeme evanjelium iba ako istotu pozitívneho posmrtného života. Ale to čo nás skutočne zotročuje a vytvára peklo už tu na zemi je hriech.

**Skutočná spása,
skutočná sloboda je
sloboda od hriechu, od
zla a jednota s Bohom,
ktorý je Láska samotná.**

Autor listu Židov to vyjadruje nasledovne: „Preto aj môže **dokonale** spasiť tých, čo skrze Neho pristupujú k Bohu, keďže vždy žije, aby sa prihovárať za nich. Takého veľkňaza sme aj potrebovali: svätého, nevinného, nepoškvrneného, oddeleného od hriešnikov a

vyvýšeného nad nebesá, ktorý nepotrebuje ako veľkňazi deň čo deň prinášať obeť najprv za svoje a potom za hriechy ľudu. Lebo urobil to raz navždy, keď samého seba obetoval.“ (Žid 7, 25-27)

Kristus nás dokáže dokonale spasiť skrze svoje prihováranie sa. Spasiť nás svojou svätosťou. Zaodiť nás svojou nevinnosťou a nepoškvrnenosťou. Zachrániť nás dokonale svojou obeťou. On sa za nás prihovára, daruje nám istotu zasľúbenia úplného vyslobodenia od hriechu vo vzkriesení, modlí sa za nás a podporuje nás na našej ceste posvätenia, v našom raste v láske.

Ako sme počuli v spievanom evanjeliu: Kristus sa modlil o Petrovu vieru. Tak rovnako sa modlí aj o tvoju vieru, milá sestra, milý brat. On je na tvojej strane.

Teológ Louis Berkhof to zhrnul trefne: „Je utešujúcou myšlienkou, že Kristus sa za nás modlí, aj keď sme v našom modlitebnom živote nedbalí; že predkladá Otcovi tie duchovné potreby, ktoré sme nemali ani len na mysli a ktoré často zabúdame zahrnúť do svojich modlitieb; a že sa modlí za našu ochranu pred nebezpečenstvami, ktorých

si ani nie sme vedomí, a pred nepriateľmi, ktorí nám hrozia, hoci si to nevšíname. Modlí sa, aby naša viera neustala a aby sme z nej nakoniec vyšli víťazne.“

Kristus sa pre teba modlí, prihovára sa za teba u Otca. A táto skutočnosť by nás práve mala vzbudzovať k tomu, aby sme sa aj my modlili jeden pre druhého. Pre evanjelikov je niekedy príznačné, že nám je nepríjemné niekoho poprosiť o modlitbu alebo modliť sa s niekým, alebo ponúknuť niekomu aby sme sa spolu modlili. Modlitbu vnímame skôr ako niečo súkromné, čím by sme nemali otravovať svojich kamarátov, rodinu, známych – dokonca ani spolužiakov či študentov na Evanjelickej bohosloveckej fakulte!

Ale toto pôstne obdobie, otravujme jeden druhého ponukou o spoločnú modlitbu. Otravujme sa navzájom týmto prejavom lásky – veď čo je krajšie než prihováranie sa u nášho milujúceho Otca za nášho blížneho?

Vytvorme tento pôst na našej fakulte a v Teologickom domove priestor, kde modlitba je

prirodzenou súčasťou každodenného života, rovnako ako spoločný obed, spoločné sťažovanie sa, učenie či prechádzka. (Kľudne povedzte svojmu spolubývajúcejmu, že to máte ako úlohu od brata spirituála). No nezabúdajme, že pôst nemá byť v prvom rade o našom snažení sa, ale o meditovaní nad Božím srdcom, nad Jeho milosťou, spravodlivosťou a milosrdenstvom, aby nás Božia добрota postupne premieňala na obraz nášho Ježiša.

Nech nám je Kristus vzorom a motiváciou k tomu, aby sme sa navzájom za seba modlili, aby sme si navzájom odpúšťali svoje hriechy, aby sme spolicítili jeden s druhým, aby sme sa snažili porozumieť jeden druhému, aby sme sa navzájom obhajovali, zastávali sa jeden druhého. Aby sme boli jeden

druhému obhajcovia a zástancovia. Aby sme si navzájom niesli svoje bremená a tak naplnili zákon Kristov. (Gal 6, 2)

Milovaný, tento semester, ako aj každý iný semester do teraz, bude zo sebou prinášať svoje výzvy, pokušenia, pády, slzy, frustrácie, konflikty, možno aj pocity beznádeje, či už dlhšie alebo kratšie, menšie alebo väčšie. Tvoja viera možno bude otrasená a privedená na okraj svojich síl. Plamienok tvojej nádeje možno bude sotva horieť. No práve vtedy nezabudni, že máš svojho obhajcu, zástancu, Veľkňaza, ktorý spolicíti s tvou slabosťou, Ježiša Krista, ktorý sa za teba modlí pred trónom Boha Otca, ktorý ťa miluje nadovšetko a ktorý ti so Synom daroval všetko. V tých ťažkých chvíľach zavri oči (mate to ako ďalší úkol od brata spirituála) a predstav si, ako sa za teba modlí, ako

ťa nesie, povzbudzuje, podporuje ťa, ako ťa drží. Máš Ducha v sebe, ktorý v našich povzdychoch volá k Otcovi v našom mene: „Verím, pomôž mojej nevere.“ (Mk 9, 24)

V Kristovi môžeš spoznať Boha, ktorý je pre teba, pri tebe, nad tebou a v tebe.

A tak Vás chcem do tohto semestra vyslať so slovami škótskeho kazateľa Roberta Murraya McCheyneho: „Keby som počul Krista modliť sa za mňa v susednej izbe, nebál by som sa ani milióna nepriateľov. Vzdialenosť však nehrá žiadnu úlohu. On sa za mňa modlí.“

A tak čo dodať? Ježiš Kristus je tvoj obhajca. A keď je Boh za nás, kto proti nám?

Amen.

Mgr. Ivan Belanji, PhD.
duchovný správca
Teologický domov ECAV pri EBF UK

EVANJELICKÁ
BOHOSLOVECKÁ FAKULTA
Univerzita Komenského
v Bratislave

